

**Overweging 16e zondag van Pasen B,
Thema: Liggen in 't gras, om op verhaal te komen**

Lezingen: Jeremia 23,1-6 en Marcus 6,30-34

22 juli 2018

R. Hornikx

Goede mensen,

Enige tijd geleden fietste ik door de Kempen. De zon scheen, wolken dreven in de lucht, de wind speelde door mijn haren, langs de kant van de weg zag ik klaprozen en korenbloemen, wilde margrietten en wilde cichorei in bloei.

In een sloot zwom een wilde eend met haar jongen. In een klein park lag een jongen op zijn rug in het gras. Hij keek naar de wolken die langzaam voorbij trokken. Een graspol die in zijn rug prikte. Kevertjes die over hem heen kropen. In de wolken heeft hij zeker silhouetten gezien, mogelijk van een giraffe of een beeld van zijn geliefde of zijn moeder. Een deel van het verleden trok aan hem voorbij. Prettige beelden en pijnlijkere beelden.

Liggend in het gras om wat voorbij is te overdenken. Je ziel leeg te maken van alles wat kwelt en knelt.

"Liggen in 't gras", kan het thema zijn voor deze viering. Dit thema heb ik niet bedacht. Het is van Toon Hermans, die alles kort, treffend en mooi kon verwoorden. Het gedicht waarnaar zijn boek is vernoemd bestaat uit slechts twee strofen.

Het eerste couplet gaat zo: *hier lig ik in 't gras - dicht bij een zacht gepiep - ik voel weer hoe het was - toen Hij de aarde schiep.*

(Hermans, T., *Liggen in 't gras*, Elsevier, Amsterdam, 15e druk, 1979, blz. 11)

Velen zullen het weer doen deze zomer, even liggen in het gras, naar de hemel kijken, tijd nemen voor zichzelf, de geur van het gras weer eens ruiken, torretjes over je hand zien lopen, de wind over je heen voelen strijken, je bent even los van bezig zijn, lopen van hot naar her, constant kijken op je mobiel. Best vermoeiend. Hebben we, krijgen we, nemen we nog de tijd om even te liggen in het gras, dicht bij het zacht gepiep.

In het evangelie van vandaag horen we dat de leerlingen van Jezus het druk hebben gehad. Ze zijn door Jezus erop uitgestuurd om zijn boodschap uit te dragen en bekend te maken aan mensen. En om te doen wat Jezus deed: zieken nabij zijn, mensen een luisterend oor bieden en zij die door de zwaarte van het leven terneergedrukt zijn doen opstaan. De leerlingen, overwegend eenvoudige vissers, hebben een hele tijd andere dingen gedaan dan ze gewend waren.

Best vermoeiend. Vandaag lezen we dat ze terugkomen van hun opdracht. Vol verhalen, vol indrukken, met veel ervaringen zowel positief als negatief. Het lijkt op kinderen die op schoolreis zijn geweest en thuis komen met hun

hoofd vol indrukken. Die willen, net als de leerlingen van Jezus, maar een ding: dat er iemand is die naar hun verhalen luistert. Ze willen hun ervaringen delen. Ze willen zijn waar ze zich thuis voelen, tot rust komen, even kunnen uitpuffen, opnieuw kunnen opladen voor wat komen gaat.

Er is een bekend verhaal van een monnik dat laat zien hoe je weet wat waardevol is geweest.

Aan een monnik, die teruggetrokken in een klooster leefde, werd eens gevraagd: "Wat is de zin van een leven in stilte en eenzaamheid?"

De monnik was juist bezig een emmer water te putten. Daarom vroeg hij zijn bezoekers dichterbij te komen. "Kijk nu eens in de put. Wat ziet u daar?" Ze keken de diepte in maar zagen helemaal niets.

Korte tijd later zei de monnik: "Kijk nu nog eens naar beneden."

Opnieuw bogen de bezoekers zich over de rand van de put. "Wat ziet u nu?", vroeg hij. "Nu zien we onszelf", was het antwoord.

Daarop vervolgde de monnik: "Toen ik zojuist water uit de put haalde was het oppervlak onrustig. Maar nu is het rustig geworden. Dat is de ervaring van de stilte: je ziet jezelf. En als je in jezelf tot rust gekomen bent, zie je niet alleen de hele wereld met heel andere ogen, maar ook God."

(Hornikx, R., Een huis vol verhalen, Kok, Kampen, 2003)

Uit dit verhaal leer ik dat liggen in het gras, op verhaal komen van levensbelang is.

In de eerste lezing van Jeremia hebben we gehoord over herders. Door slechte herders verdwalen schapen en worden uiteengedreven. Slechte herders zorgen voor onrust. De Enige beloofd aan zijn volk een goede herder, uit de stam van David. Die brengt de schapen weer bijeen, ze worden talrijk om Gods boodschap door te geven. Een goede herder zorgt voor rust.

Marcus heeft, in zijn evangelie, de herder in gedachte, uit de stam van David, die de verloren schapen bijeenbrengt, Jezus. De leerlingen helpen hem daarbij. Maar met Jezus in de buurt is het voor de leerlingen niet altijd eenvoudig om rust te vinden, op adem en op verhaal te komen. Ze zijn nog maar net met een boot onderweg naar een eenzame plaats of op de oever lopen de mensen hen al achterna. Voor de leerlingen is het moment van rust alweer voorbij. Even liggen in het gras was kort. Voor Jezus is het alweer luisteren, spreken, dicht bij mensen zijn.

Jezus toont zich niet alleen een goede herder voor zijn leerlingen. Hij wil ook een goede herder zijn voor de vele schapen die verloren lopen en hem nu volgen. Jezus is voor de leerlingen een icoon en voor de mensen die hem volgen een idool. Hij wil geen van beide groepen teleurstellen.

In de eerste twee regels van het tweede couplet dicht Toon Hermans:
Wat hebben wij gedaan met al wat Hij ons gaf?

En boeiende vraag, voor de leerlingen van Jezus en voor ons. Want de rust, hoe kort dan ook, is er niet voor niets. Die rust hebben we nodig om wat zwaar drukt te laten bezinken en wat van waarde is naar boven te laten komen en zichtbaar te laten worden.

Over het uitvoerig onderricht waarmee het evangelie van vandaag eindigt, horen we niets. Daarom even kort over het vervolg. Als Jezus aan land komt is het al laat. Er zijn veel mensen en ze hebben honger. Ze moeten eten. Jezus laat de mensen in groepen gaan zitten in het gras. Er is een moment van rust. Ligger in het gras. Kijken naar elkaar, luisteren naar elkaars verhaal, kijken naar de bergen, het voelen van de kille avondlucht. Er is tijd om te delen: verhalen en brood in overvloed.

Is de zomer niet bedoeld om even te rusten, verhalen te vertellen, op verhaal te komen, elkaars herder zijn, elkaar een zetje geven in de goede richting? Tijd om te liggen het gras!

Een tijdje geleden bracht ik twee van onze kleinkinderen naar de school. Een van hen zag een onzelveheersbeestje vliegen. Het kwam op haar hand zitten. Ze keek er liefdevol naar en was verbaasd toen het diertje zonder opgaaf van reden haar hand verliet. Ze keek het na tot het aan de einder verdween.

Hier lig ik in 't gras, dicht bij een zacht gepiep, ik voel weer hoe het was, toen Hij de aarde schiep.

Jezus boodschap: rust even, neem tijd voor ontspanning.
Ik wens iedereen een periode van veel rustmomenten toe.
Moge het zo zijn.
Amen.